

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25.02.2016r. pełnomocnik powoda Gminy S. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. M. kwoty 999,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty: -182,91 zł od dnia 01.04.2010r. do dnia zapłaty

-197,08 zł od dnia 01.04.2012r. do dnia zapłaty

-205,09 zł od dnia 01.04.2013r. do dnia zapłaty

-207,16 zł od dnia 01.04.2014r. do dnia zapłaty

-207,67 zł od dnia 01.04.2015r. do dnia zapłaty

oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 27.06.2015r. strony zawarły umowę dzierżawy gruntu stanowiącego zasób Gminy S. położony przy ul. (...) oznaczonego nr ewidencyjnym działki (...) o pow. 21m². Pozwany zobowiązał się co roku uiszczać czynsz dzierżawny w określonej umową kwocie, która z § 3 ulegała corocznej waloryzacji. Umowa została zawarta na okres od 10.06.2005r. do dnia 11.06.2008r. Po upływie terminu pozwany korzysta bezumownie z w/w gruntu. Powód wielokrotnie zwracał się do pozwanego z propozycją zawarcia kolejnej umowy dzierżawy, jednak do zawarcia kolejnej umowy nie doszło. Powód wystawiał faktury VAT z tytułu czynszu dzierżawnego obciążając płatnością stronę pozwaną, w których wskazana była stawka czynszu dzierżawnego lub opłata z tytułu bezumownego korzystania z gruntu gminnego zabudowanego garażem murowanym. Strona pozwana nie regulowała należności. Pismem z dnia 14.09.2015r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty w/w należności wynikającej z bezumownego korzystania. Powód domagał się także od pozwanego zapłaty odsetek ustawowych od daty wymagalności faktury do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04.03.2016r. Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Sprzeciw od powyższego orzeczenia wniósł w dniu 18.03.2016r. pozwany S. M.. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia jak i nieudowodnienia zasadności wysokości dochodzonego roszczenia. Pozwany w uzasadnieniu sprzeciwu wskazał, że dochodzone przez powoda świadczenie ulega trzyletniemu przedawnieniu stąd też czynsz za okres 2010r. i 2012r. uległ przedawnieniu. Dodatkowo pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia, wskazując, że powód nie udowodnił roszczenia w zakresie jego wysokości zgodnie z art. 6 k.c.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 28.04.2016r. pełnomocnik powoda zakwestionował wszelkie twierdzenia pozwanego poza wyraźnie przyznanymi. Wskazano, że bezsprzecznie pozwany po upływie okresu na jaki została zawarta umowa korzystał z przedmiotowego gruntu bezprawnie, co zostało podkreślone w pozwie. Ponadto fakt bezumownego korzystania przez pozwanego potwierdzają dokumenty załączone do pozwu. Powód wielokrotnie zwracał się do pozwanego z wnioskiem o zawarcie umowy dzierżawy. Pomimo tego, iż pisma z propozycjami zawarcia umowy oraz wezwania do zapłaty i faktury odbierał sam pozwany lub jego żona, powód pozostawiał je bez odpowiedzi. Stąd też pozwany miał świadomość bezumownego korzystania z gruntu powoda. Stawka z bezumowne korzystanie z gruntu powoda została wyliczona w oparciu o zarządzenia Burmistrza S.. Powód podkreślił, iż roszczenia za bezumowne korzystanie z gruntu ulegają przedawnieniu po 10 latach.

Na rozprawie w dniu 17.05.2016r. strony podtrzymały swoje stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 01.02.1988r. pozwany uzyskał pozwolenie na budowę, obejmujące typowy garaż stały jednoboksowy na działce położonej w S. przy ul. (...).

Dowód:

-decyzja z dnia 01.02.1988r. k.69

W dniu 27.06.2005r. doszło do zawarcia umowy dzierżawy nr (...) pomiędzy Gminą S., a pozwanym S. M.. Gmina S. ze swojej strony oddała w dzierżawę grunt stanowiący jej zasób, położony w S. przy ul. (...), działkę oznaczoną numerem ewidencyjnym (...) o powierzchni 21 m². Umowa została zawarta na okres od 10 czerwca 2005r. do 11 czerwca 2008r. Działka ta zabudowana była garażem murowanym. Wysokość czynszu dzierżawnego została ustalona w wysokości 6,25 zł/m² rocznie + 22% VAT łącznie 7,62 zł, co łącznie dało kwotę 160,02 zł rocznie. Wysokość czynszu dzierżawnego miała ulegać corocznej waloryzacji o wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych za pierwsze III kwartały roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa GUS w Monitorze Polskim.

Dowód:

-umowa dzierżawy nr (...) wraz z załącznikiem k.28-29

Pismem z dnia 19.05.2008r. powód wskazał pozwanemu, iż termin obowiązywania w/w umowy upływa z dniem 11.06.2008r. Celem zawarcia kolejnej umowy dzierżawy pozwany zobowiązany został do złożenia stosownego wniosku w tym zakresie. W dniu 30.05.2008r. do Urzędu Miejskiego w S. wpłynął wniosek pozwanego o wydzierżawienie gruntu położonego przy ul. (...) oznaczonego nr ewidencyjnym działki (...) o powierzchni 21 m² z przeznaczeniem na „grunt pod garażem”.

Dowód:

-pismo powoda z dnia 19.05.2008r. wraz z zpo k.26-27

-wniosek pozwanego o wydzierżawienie gruntu z dnia 28.05.2008r. k.25

Pismem z dnia 02.06.2008r. pozwany został poinformowany, że zawarcie nowej umowy dzierżawy będzie możliwe po wyrażeniu zgody przez Radę Miejską w S. w formie uchwały, a następnie po wydaniu stosownego Zarządzenia Burmistrza S.. O dalszych czynnościach pozwany miał zostać poinformowany odrębnym pismem. W dniu 08.08.2008r. pozwany został zobowiązany do zgłoszenia się w Urzędzie Miejskim w S. celem podpisania kolejnej umowy dzierżawy na w/w grunt. Ponaglenie w tym przedmiocie zostało wystosowane do pozwanego odpowiednio w dniu 15.01.2009r, w dniu 11.08.2011r. oraz w dniu 02.09.2011r. Przy czym w piśmie z dnia 02.09.2011r. wskazano pozwanemu, że w przypadku braku zgłoszenia się do urzędu zostanie mu naliczona opłata z tytułu bezumownego korzystania z w/w gruntu gminnego zgodnie z przyjętą stawką jaka obowiązywałaby przy dzierżawie gruntu.

Dowód:

-pismo powoda z dnia 02.06.2008r. wraz z zpo k.23-24

-pismo powoda z dnia 08.08.2008r. wraz z zpo k.21-22

-pismo powoda z dnia 15.01.2009r. wraz z zpo k.19-20

-pismo powoda z dnia 11.08.2011r. wraz z zpo k.17-18

-pismo powoda z dnia 02.09.2011r. wraz z zpo k.15-16

Pozwany nie stawił się u powoda i kolejnej umowy dzierżawy nie zawarł.

Burmistrz S. zarządzeniami w sprawie ustalenia stawek czynszów za dzierżawę gruntów stanowiących zasób gminy ustalił następujące stawki, i tak:

-zarządzeniem nr 17/09 z dnia 11.02.2009r. pod garażami i innymi obiektami nie związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej: w strefie I i II – 6,90 zł/m2 rocznie, w strefie III -4,83 zł/m2 rocznie,

- zarządzeniem nr 214/10 z dnia 03.12.2010r. pod garażami i innymi obiektami nie związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej: w strefie I i II – 7,32 zł/m2 rocznie, w strefie III -5,13 zł/m2 rocznie,

- zarządzeniem nr 18/11 z dnia 27.01.2011r. pod garażami i innymi obiektami nie związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej: w strefie I i II – 7,32 zł/m2 rocznie, w strefie III -5,13 zł/m2 rocznie,

-zarządzeniem nr (...) z dnia 12.01.2012r. pod garażami i innymi obiektami nie związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej: w strefie I i II – 7,63 zł/m2 rocznie, w strefie III -5,35 zł/m2 rocznie,

-zarządzeniem nr (...) z dnia 07.01.2014r. pod garażami i innymi obiektami nie związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej: w strefie I i II – 8,02 zł/m2 rocznie, w strefie III -5,62 zł/m2 rocznie,

- zarządzeniem nr (...) z dnia 02.02.2016r. pod garażami i innymi obiektami nie związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej: w strefie I i II – 8,04 zł/m2 rocznie, w strefie III -5,63 zł/m2 rocznie,

Dowód:

-zarządzenia Burmistrza S. w sprawie ustalenia stawek czynszów za dzierżawę gruntów stanowiących zasób Gminy S. k.51-63

Fakturą VAT nr (...) z dnia 15.03.2010r. powód obciążył pozwanego kwotą 182,91 zł z tytułu „Dzierżawa gruntu- garaż murowany”. Jako termin płatności został wskazany dzień 31.03.2010r.

Dowód:

-faktura VAT nr (...) wraz z zpo k.14-14v.

W dniu 21.02.2012r. powód wystawił fakturę VAT nr f (...), w której to obciążył pozwanego kwotą 197,08 zł z tytułu „Opłata z tytułu bezumownego korzystania z gruntu gminnego , zabudowanego garażem murowanym”. Termin zapłaty został określony na dzień 31.03.2012r.

Dowód:

-faktura VAT nr f (...) wraz z zpo 14-15

Kolejną fakturą VAT nr f (...) z dnia 11.03.2013r. powód obciążył pozwanego kwotą 205,09 zł tytułem „Bezumowne korzystanie z gruntu gminnego pod garażem murowanym”, w terminie do dnia 31.03.2013r.

Dowód:

-faktura VAT nr f (...) k.11

Fakturą VAT nr (...) z dnia 12.03.2014r. powód obciążył S. M. kwotą 207,16 zł tytułem „Bezumownego korzystania z gruntu gminnego zabudowanego garażem murowanym”. Termin płatności określono na dzień 31.03.2014r.

Dowód:

-faktura VAT nr f (...) wraz z zpo k.9-10

W dniu 13.03.2015r. powód wystawił kolejną fakturę VAT nr f (...), w której to obciążył S. M. kwotą 207,67 zł z tytułu „Bezumownego korzystania z gruntu gminnego pod garażem murowanym”, z terminem płatności do dnia 31.03.2015r.

Dowód:

-faktura VAT nr f (...) k.8

W dniu 14.09.2015r. pracownik powoda wystawił wezwanie do zapłaty nr (...), w którym to wezwano pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 1.301,63 zł.

Dowód:

-wezwanie do zapłaty z dnia 14.09.2015r. wraz z zpo k.6-7

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 999,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty:

-182,91 zł od dnia 01.04.2010r. do dnia zapłaty

-197,08 zł od dnia 01.04.2012r. do dnia zapłaty

-205,09 zł od dnia 01.04.2013r. do dnia zapłaty

-207,16 zł od dnia 01.04.2014r. do dnia zapłaty

-207,67 zł od dnia 01.04.2015r. do dnia zapłaty

tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z jego nieruchomości o powierzchni 21 m² położonej w S. przy ul. (...) oznaczonego numerem ewidencyjnym działki (...). Poza sporem w tym postępowaniu pozostawało, iż powód jest właścicielem wyżej wskazanej nieruchomości. Niesporna była także okoliczność, że na nieruchomości tej znajduje się garaż murowany znajdujący się w posiadaniu pozwanego. Niespornym było również, że pozwany przez cały ten okres (lata 2010-2015) miał wiedzę o tym, że przedmiotowa nieruchomość gruntowa stanowi własność powoda – „ten grunt nie został mi sprzedany. Nie należy do mnie ...” (k.70).

Sporne między stronami było natomiast to, czy roszczenie powoda uległo częściowemu przedawnieniu, a także wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powoda.

Pełnomocnik powoda w toku postępowania wskazywał, iż roszczenie z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości przedawnia się z upływem dziesięciu lat, natomiast pozwany wskazywał, że okres przedawnienia wynosi 3 lata (k.39).

Wskazać należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, do kwalifikacji roszczenia jako związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 118 k.c., nie ma znaczenia prawny charakter leżącego u jego podstaw zdarzenia - może ono być czynnością prawną, czynem niedozwolonym lub jakimkolwiek innym zdarzeniem, nie wyłączając bezpodstawnego wzbogacenia, czy korzystania z cudzej rzeczy, lecz związek z działalnością gospodarczą (vide Uchwała S.N. z dnia 26 kwietnia 2002 r. sygn. III CZP 21/02, wyrok S.N. z 16 lipca 2003 r.). Gospodarowanie nieruchomościami należy do zadań własnych gminy (art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym Dz.U. z 2013 r., poz. 594), a także jest zadaniem użyteczności publicznej (art. 9 ust. 4 ustawy). Gmina może prowadzić działalność gospodarczą w granicach określonych artykułem 9 ust. 2 ustawy, co oznacza, że zadania własne mogą być przedmiotem działalności zarówno gospodarczej, jak i niegospodarczej, z tym, że działalność gospodarcza nie może wykraczać poza zadania o charakterze użyteczności publicznej, chyba że odrębna ustawa na to zezwala. Stąd też działanie polegające na zaspokojeniu zbiorowych potrzeb wspólnoty może być kwalifikowane jako działalność gospodarcza, o ile jego przedmiot jest objęty zakresem takiej działalności. Ustawodawca posługuje się pojęciem działalności gospodarczej w różnych aktach prawnych, a zatem

analiza definicji musi uwzględniać przedmiot i cel danego unormowania. Dla określenia charakteru działalności gminy istotne są przede wszystkim wskazane wyżej przepisy ustawy o samorządzie gminnym. Niewątpliwie działalność gospodarcza gminy wykonywana w ramach zadań własnych, w tym gospodarka nieruchomościami, charakteryzuje się powtarzalnością działań, ich zawodowym charakterem, uczestnictwem w obrocie gospodarczym i podporządkowaniem zasadzie racjonalnego działania, przy czym nie musi być nastawiona na zysk (uchwała S.N. z dnia 6 sierpnia 1996 r., sygn. III CZP 84/96). Dlatego w licznych orzeczeniach wydanych na gruncie art. 8 ust. 2 już nieobowiązującej ustawy z 13 czerwca 1967 r. (Dz.U. z 2002 r., poz. 88) za działalność gospodarczą gminy uznano np. administrowanie lokalami mieszkalnymi i użytkowymi wchodzącymi w skład zasobu gminnego, zakładanie i utrzymanie trawników i parków, administrowanie nieruchomościami oddanymi w wieczyste użytkowanie (vide wskazana wyżej uchwała III CZP 84/86, post. S.N. z 22 sierpnia 2001 r., V CKN 756/00). Charakter działalności gminy w wypadku żądania wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości był też przedmiotem analizy Sądu Najwyższego w uzasadnieniu do wyroku z 5 stycznia 2011 r., III CSK 72/10 (LEX CD nr (...)), w którym uznał, że sprawa o zapłatę wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości wchodzącej w skład zasobu gminnego jest związana z działalnością gospodarczą gminy i do roszczeń z tego tytułu ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia przewidziany w art. 118 k.c. (tak też wyr. S.A. w Warszawie z dnia 20.10.2015r. w sprawie o sygn. I ACa 166/15).

Pozew został złożony w dniu 03.03.2016 r. Pozwany złożył zarzut przedawnienia tylko w stosunku do roszczeń za 2010 i 2012r i w takim zakresie sąd, z przyczyn podanych wyżej, zarzut uwzględnił. (sprzeciw k- 39).

Zgodnie z treścią art. 224 § 2 k.c. i art. 225 k.c. właścicielowi przysługuje roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z jego rzeczy. Posiadacz jest zobowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z cudzej rzeczy bez względu na to, czy właściciel rzeczy, nie korzystając z niej, poniósł jakąkolwiek stratę i niezależnie od tego, czy posiadacz faktycznie korzystał z rzeczy, odnosząc korzyść wymierną. Roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości nie jest uzależnione od winy bezumownego posiadacza, lecz jedynie od jego złej wiary i opiera się na założeniu, że właściciel ma prawo do uzyskania od podmiotu władającego w złej wierze jego rzeczą wynagrodzenia w takiej samej wysokości, w jakiej otrzymałby zapłatę od posiadacza, którego posiadanie opierało się na prawie. Tego rodzaju stosunkiem, „opierającym się na prawie”, byłaby w stosunku do gruntu - umowa najmu, ewentualnie dzierżawy. W orzecznictwie wskazuje się, że w kwestii wysokości należnego wynagrodzenia (opartego o normę prawną wynikającą z art. 224 k.c.) można aprobować generalne założenie, że właściwą będzie kwota, którą posiadacz musiałby zapłacić właścicielowi, gdyby jego posiadanie opierało się na prawie. Wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy obejmuje zatem to wszystko, co uzyskałby właściciel, gdyby ją wynajął, wydzierżawił lub oddał do odpłatnego korzystania na podstawie innego stosunku prawnego (por. S. Rudnicki, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga druga. Własność i inne prawa rzeczowe, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1996, s. 265-266).

Artykuł 3 k.p.c. stanowi, że strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Natomiast według art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne Według tego przepisu to na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej ciąży obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających wnioski o oddalenie powództwa (vide: orzeczenie SN z 20 kwietnia 1982 r, I CR 79/82. Strona, która nie wykazuje inicjatywy dowodowej powinna się liczyć z mogącymi wystąpić ujemnymi sankcjami, nawet w postaci niekorzystnego dla tej strony wyniku procesu. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (vide wyr. S.A. we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku sygn. akt I ACa 1320/11, wyr. S.A. w Katowicach z dnia 10.09.2013r. , sygn. akt I ACa 494/13). Przywołać należy również wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 maja 2008 r. sygn. I ACa 175/08, który wskazuje, iż obowiązująca w

procesie cywilnym zasada kontrydiktoryjności (art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c.) nie obliguje sądu do bezwzględnego poszukiwania prawdy obiektywnej. Wedle wymienionych przepisów, ciężar dostarczenia w postępowaniu sądowym materiału procesowego spoczywa, zasadniczo na stronach, a sąd utracił prawo prowadzenia dochodzenia w celu ustalenia dowodów koniecznych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Konkludując, Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda zawartych w treści pozwu, jeżeli budzą one wątpliwości. W niniejszej sprawie zastrzeżenia Sądu odnosiły się co do wysokości kwoty należności dochodzonej pozwem za lata 2013 i 2015, jak i naliczenia odsetek ustawowych od zasądzonych kwot głównych. Sąd rozstrzygnięcie w tym zakresie dokonał w oparciu o dołączone przez powoda zarządzenia Burmistrza S. w sprawie ustalenia stawek czynszów za dzierżawę gruntów stanowiących zasób Gminy S. (k.51-63), faktury VAT jak i wezwania do zapłaty (k. 6-11), gdzie nie było zarządzeń za 2013 i 2015r. Sąd przyjął więc wysokość stawek z zarządzeń z lat poprzedzających – 2012r i 2014r, ponieważ tylko taki materiał został przez powoda przedłożony.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę:

-197,08 zł tytułem należności za bezumowne korzystanie z gruntu należącego do powoda za rok 2013. Sąd dokonał modyfikacji wyliczenia powoda w tym zakresie ustalając, że należna mu kwota za rok 2013, to kwota 197,08 zł, a nie wskazana kwota 205,09 zł (k.11). Powód w tym zakresie nie przedstawił wspomnianego wyżej zarządzenia Burmistrza S. w sprawie ustalenia stawek czynszów za dzierżawę gruntów stanowiących zasób Gminy S. za rok 2013r., stąd też Sąd oparł się o treści zarządzenia z 2012r. dokonując stosowanego wyliczenia (21m² x 7,63 zł rocznie).

-207,16 zł tytułem należności za bezumowne korzystanie z gruntu należącego do powoda za rok 2014- zgodnie z zarządzeniem Burmistrza S. w sprawie ustalenia stawek czynszów za dzierżawę gruntów stanowiących zasób Gminy S. za rok 2014r (21 m² x 8,02 zł rocznie)

-207,16 zł tytułem należności za bezumowne korzystanie z gruntu należącego do powoda za rok 2015r. Sąd dokonał modyfikacji wyliczenia powoda w tym zakresie ustalając, że należna mu kwota za ten rok to właśnie kwota 207,16zł, a nie wskazana kwota 207,67 zł (k.8). Powód w tym zakresie nie przedstawił wspomnianego wyżej zarządzenia Burmistrza S. w sprawie ustalenia stawek czynszów za dzierżawę gruntów stanowiących zasób Gminy S. za rok 2015r., stąd też Sąd oparł się o treści zarządzenia z 2014r. dokonując stosowanego wyliczenia (21m² x 8,02 zł rocznie).

Stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazać należy, że powód każdorazowo żądał odsetek za bezumowne korzystanie z jego gruntu od dnia 01.04. każdego roku, za który zostało naliczone bezumowne korzystanie, czyli odbywało się to niejako „z góry”, za miesiące, które dopiero miały nastąpić (od kwietnia do grudnia). Natomiast zapłata dochodzonego roszczenia za każdy rok miała następować każdorazowo za każdy rok, za pierwsze 3 miesiące (odsetki miały być naliczane od 01 kwietnia każdego roku, nie wcześniej jednak niż od dnia doręczenia wezwania). Co zaś się tyczy naliczenia odsetek za pozostały okres to należało przyjąć, że winno ono zostać naliczone od dnia następnego od dnia doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty z dnia 14.09.2015r. tj. od 16.09.2015r. (k.7). Przy czym powyższe nie obejmowało już roku 2015, albowiem termin do uiszczenia żądanej kwoty nie upłynął. Stąd też naliczanie odsetek za rok (...). winno odbyć się w trzech turach, przy czym ostatnia tura winna zostać naliczona od dnia następnego od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu tj. 10.03.2016r. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd zasądził ustawowe odsetki od następujących kwot głównych:

-197,08 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 48,60 zł (197,08 zł : 365 dni = 0,54 zł x 90 dni) od dnia 01.04.2013r. do dnia zapłaty, a od kwoty 148,16 zł (197,08 zł -48,60 zł) od dnia 16.09.2015r. do dnia zapłaty

-207,16 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od 51,30 zł (207,16 zł : 365 dni=0,57 zł x 90 dni) od dnia 01.04.2013r. do dnia zapłaty, a od kwoty 155,86 zł (207,16 zł – 155,86 zł) od dnia 16.09.2015r. do dnia zapłaty.

-207,16 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od 51,30 zł (207,16 zł : 365 dni=0,57 zł x 90 dni) od dnia 01.04.2015r. do dnia zapłaty, od kwoty 95,76 zł (za okres od 01.04.2015r. do 15.09.2016r. czyli za 168 dni x 0,57 zł) od dnia 16.09.2015r. do dnia zapłaty, a od kwoty 60,10 zł (207,16 zł – (51,30 zł + 95,76 zł) = 60,10 zł) od dnia 10.03.2016r. do dnia zapłaty.

W pozostałej części Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. z uwagi na częściowe uwzględnienie powództwa stosunkowo je rozdzielając. Powód poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 50 złotych z tytułu poniesionej opłaty od pozwu oraz kwotę 180 zł kosztów zastępstwa procesowego. Powód wygrał sprawę w 61 % procentach i taki też procent poniesionych kosztów, a więc kwotę 140,30 złotych winien zwrócić mu pozwany.

Postępowanie było prowadzone wg przepisów o postępowaniu zwyczajnym.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w rep. C
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem przesłać pełnomocnikowi powoda
3. Za 21 dni lub z apelacją.